

Folketinget og det eventuelle Udvalg, som bliver nedsat om dette Spørgsmaal. Min Stilling til hele Spørgsmaalet er nemlig afhængig af, hvorledes denne Sag bliver ordnet over for Amtsrådet og Amtsrepartitionsskuffen. Efter det Beløb, Amtet allerede har udredt, vil det let ses, at det næppe vil være forsvareligt at gaa med til yderligere Ofre for et Spørgsmaals Ordning, som er rejst af Viborg Byraad, men som det ikke har ydet det mindste Bidrag til, efter at Amtet har ydet en saadan Sum som ca. 400,000 Kr. til en lokal Del af Amtet, som kun udgør 2,500 Tdr. Hartkorn og et Folketal af 10,000 Mennesker, hvilket kun er $\frac{1}{8}$ af Amtets samlede Hartkorn og $\frac{1}{8}$ af Folketallet. For saa vidt der altsaa i det hele skal være Grænser for, hvilke Summer man skal udrede til en enkelt lokal Del af Amtet, forekommer det mig, at Amtet allerede er ude over disse Grænser, for hvad der er tilladt, og end mindre Grund er der til at gaa videre. Men det Spørgsmaal ligger jo ganske vist ikke for her i Rigsdagen. Jeg vil kun betone, at der ikke foreligger noget Tilbud om Tilbud fra Amtsrådets Side til Flytningen af Stationen i Djebliffet. I øvrigt vil jeg kun knytte den Bemærkning til Sagen, at jeg efter hele den Udvikling, den har faaet, tror, at lige saa vel som der er Trang til at faa Sagen ordnet her i Rigsdagen — man kan vel egentlig endogsaa sige, det er mindre passende ikke at faa den i Orden — lige saa vel kan der ogsaa siges, at der hos vedkommende, hvor Spørgsmaalet er rejst, er det samme Duffe. Man kan tale baade med Benner og Modstandere af Flytningen fra Viborg, saa sige de udtrykkelig: Naar det blot maatte faa en Ende! Det voldes selvfølgelig en Del Usikkerhed i forskellige Egne af Byen, at man ikke ved, hvor Stationen skal ligge i Fremtiden. Det er en Selvfølge, at den Del af Byen, der ligger ved den nuværende Station, nødvendigvis ser, at den bliver flyttet, hvorimod den anden Side af Byen, hvor Stationen skal henlægges, hvis den flyttes, længselsfuldt venter paa, at den kan blive flyttet. Det er naturligt, at en saadan Stemning gør sig gældende; men selv affet deraf forekommer det mig, at der ingen Grund er for Rigsdagen til at udskyde Spørgsmaalet længere. Jeg vil derfor sige for mit Vedkommende, at jeg vil forbeholde mig min Stilling til at gaa med til en hvilken som helst Ordning, som der kan blive Enighed om mellem Folketing og Landsting, kun med den Undtagelse, som jeg udtrykkelig betoner, at en Ordning, hvorefter Amtsrådet skal yde yderligere Ofre, end

det har gjort i Forvejen, vil jeg absolut stemme imod; ellers kan jeg tiltræde enhver rimelig Ordning, hvorefter der kan opnaas Enighed.

M. Nielsen: Jeg er fuldstændig enig med den sidste ærede Taler i, at det dog vistnok nu maa siges at være paa Tide, og paa høje Tid, at komme til Ende med denne Sag. De ere ikke ubegrundede, de stærke Ord, der ere faldne oppe i Landstinget om, at Rigsdagen, Lovgivningsmagten i det hele, ikke vel kan være bekendt at afsætte sig med denne i og for sig ubetydelige Sag naar efter naar, uden at det fører til noget Resultat. Jeg skal ikke komme ind paa Sagens Realitet, lige saa lidt som jeg skal, hvad jeg gjorde i Fjor, give en Oversigt over dens historiske Gang. Jeg fandt den Gang, at det kunde være af Interesse over for de Medlemmer, der i Mellemtiden vare komne til Stede. Sagens Realitet skal jeg som sagt ikke komme dybere ind paa, jeg skal kun sige, hvori den bestaar. Den bestaar deri, at Statsbanestationsforholdene ved Viborg nødvendigvis maa ændres, og til Løsning af denne Opgave have vi foreliggende fra Regeringens Side Forslag gaende ud paa at anvende et Beløb af 350,000 Kr. til Udvidelsen. Fra Folketingets Side er der fra første Færd stillet op i Modsetning hertil ikke Udvidelse, men Flytning, til et Beløb af over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Landstinget indtager en Stilling under Regeringsforslaget, vil Udvidelse og vil kun bidrage 220,000 Kr. Det er Sagens Realitet, og det er i disse forskellige Skikkelser, dette Forslag har vist sig til de forskellige Tider. Nu foreligger det for os her, kommen fra Landstinget, i den sidste Skikkelse. Uden i øvrigt at gaa ind paa at begrunde, hvorfor Folketinget bør indtage den Stilling, det har indtaget hidtil, skal jeg blot sige, at jeg ser ikke rettere, end at Folketinget bør fastholde denne Stilling. Af nyt siden sidst er der kommet det, som den sidste ærede Taler ogsaa berørte, at 6 Landbosforeninger have henvendt sig til Rigsdagen eller rettere til Indenrigsministeriet med et Andragende, som er overgivet til det Udvalg, der oppe i Landstinget havde Sagen til Behandling, et Andragende, der gaar i Retning af at støtte dette Tings, Folketingets Duffe paa dette Omraade. Og jeg vil udhæve, at det turde dog nok siges at have nogen Betydning. Det viser, hvad jeg har søgt at gøre gældende til forskellige Tider, naar denne Sag har ligget for, at det ikke alene er et lokalt Spørgsmaal, men et Spørgsmaal, som er af Betydning for den gennemgaende Trafik